

The background is a white page with black ink-style illustrations. At the top center is a silhouette of a horse with a crown, rearing up. To the left, a silhouette of a dragon's head is visible. To the right, a silhouette of a dragon's tail is shown. The page is filled with various symbols, including circles with a diagonal slash, wavy lines, and other abstract shapes. The title 'Harta magicianului' is written in a large, elegant, cursive font in the center. Below it, the subtitle 'Aventuri pe colina colecționarului' is in a smaller, simpler font. The authors' names 'MIKKI LISH & KELLY NGAI' are printed in a bold, sans-serif font. Below that, the translator's name 'Traducere din limba engleză de Adina Rațiu' is in a smaller font. At the bottom, the publisher's name 'corint junior' is written in a bold, sans-serif font with a small crown over the 'i' in 'corint'.

Harta magicianului

Aventuri pe colina colecționarului

MIKKI LISH &
KELLY NGAI

Traducere din limba engleză
de Adina Rațiu

corint junior

Redactare: Diana Pițiliga
Tehnoredactor: Valentina Dobrescu

Original English language edition first published in 2021 under the title THE HOUSE ON HOARDER HILL BOOK 2 by The Chicken House, 2 Palmer Street, Frome, Somerset, BA11 1DS
Text copyright © MIKKI LISH AND KELLY NGAI 2021
Cover © MAXINE LEE 2021
All character and place names used in this book are © MIKKI LISH AND KELLY NGAI 2021
and cannot be used without permission.

The Author/Illustrator has asserted his/her moral rights.
This edition is published by arrangement with Chicken House Publishing
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin CORINT JUNIOR, un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, București
www.edituracorint.ro
www.corintjunior.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LISH, MIKKI

**Harta magicianului : Aventuri pe colina
colectionarului** / Mikki Lish & Kelly Ngai ; trad. din lb.
engleză de Adina Rațiu. - București : Corint Junior, 2022
ISBN 978-973-128-821-5

I. Ngai, Kelly
II. Rațiu, Adina (trad.)

087.5

CAPITOLUL 18

Lucruri mai puțin știute

Când tataie John reveni la Topitorie, Spencer nu-și revenise încă din șocul produs de silueta albăstruie a lui Albert Nimeni, legată de ceasul de buzunar al lui Beatrice. Tataie, însă, avea o singură grijă.

- Au aflat că a plecat Hedy.
- Unde a plecat? întrebă Ewan, sincer surprins.
- În Pasaj, să caute Ghergheful, zise tataie John și miji ochii. Ce pun la cale, Ewan?
- Mi-ați zis că se simte rău și că a rămas la hotel, spuse Ewan cu amărăciune.
- Ce pune la cale Dibăcia?

— Nu știi, John! Din câte observ, știi tu mai multe decât mine.

Spencer îl compătimea oarecum pe vărul lui îndepărtat, care părea lăsat pe dinafară de toată lumea și care va fi probabil aspru muștrat de Candice pentru că n-a aflat din timp de fuga lui Hedy și n-a raportat-o. Întrucât secretul ieșise la iveală, scoase tele-agenda din rucsac și o deschise la mesajul lui Hedy.

— Au găsit prima bucată.

Uluiți, tataie John și doamna Pal citiră mesajul cu mare atenție.

— Incredibil! exclamă doamna Pal. Un trol!

— Un trol? Arătați-mi și mie! spuse Max, ținând de nerăbdare. L-au omorât?

— Vai de mine, ce întâmplare! Toată lumea e bine? întrebă Stan, împungându-l ca din greșeală pe Ewan cu unul din coarne, când veni mai aproape. Doug a avut vreun amestec? Citește-mi mesajul cu voce tare, Max.

— Stai liniștit, Stanley. N-a omorât nimeni pe nimeni. Max visează omoruri sângeroase, zise tataie John.

— John, spuse Ewan, dacă Hedy și Jelly au găsit prima bucată a Gherghifului, trebuie să-i anunț și pe ceilalți. Nu le pot ascunde asta.

Spre mirarea lui Ewan, tataie John încuviință din cap.

— Prea bine. Mergem și noi cu tine. Vreau să aflu ce pun la cale.

La masa mare din Salonul Păunului, tataie John îi spuse lui Candice că nu știe cum au ajuns în Pasaj Hedy și ceilalți, ceea ce nu era un neadevăr. Refuză să explice de unde știe că Dibăcia a aflat de fuga lui Hedy, dar, având în vedere că Beatrice îl cunoștea pe mesager, Spencer bănuia că băiatul fusese trimis de Rabble. Nu-l putu însă împiedica pe Ewan să dezvăluie că Hedy și ceilalți au găsit prima bucată a Gherghefului lui Verdandi. Astfel, se văzu nevoit să le arate tele-agenda.

— Deci e și Cyrus cu ei, zise Morten, aruncându-i o privire piezișă lui Candice. Și el caută Ghergheful. O să vrea să-l folosească.

Candice își masă tâmplele, tulburată.

— Să sperăm că-l găsește Bess înaintea lor.

— Bess? Despre ce vorbești? Întrebă tataie John.

— L-am însărcinat pe Bess să-i opreasă, spuse ea. Ghergheful este periculos și trebuie pus la adăpost. Să țeși ițele timpului nu e lucru de joacă. Cine n-ar vrea să schimbe trecutul sau să controleze viitorul? Există om care să nu aibă regrete? Tu, John, dacă ai putea să recâștigi deceniile petrecute fără Rose, n-ai încerca?

Tataie John făcu ochii mici.

— Oricât de dureroși au fost acei ani, în momentul acesta n-aș modifica nimic. O asemenea schimbare, petrecută cu atât de mult timp în urmă, ar schimba soarta fiicei mele. N-aș risca să-i pierd pe Spencer

și pe Hedy pentru nimic în lume. Nici Rose n-ar accepta asta.

— Nu toți avem voința ta de fier, John. N-o să permit ca Ghergheful să încapă pe mâinile cui nu trebuie.

În clipa aceea, Flora dădu buzna în Salonul Păunului, cu un teanc de cărți în brațe. Era pe punctul să spună ceva, dar dădu cu ochii de Spencer și tataie John și se opri.

— Ah! Bună ziua!

Resemnată, Candice îi făcu semn să intre.

— Au aflat că știm de plecarea lui Hedy. I-ai transmis lui Bess toate informațiile pe care le-ai găsit?

— Absolut totul, confirmă Flora. Am aflat din aceste însemnări unde sunt celelalte locuri, le mărturisii lui Spencer și tataie John. Al doilea e sub Insula Skye, în Scoția. De acolo, trebuie să ajungeți la Peștera Cântecului – adică Peștera lui Fingal. După aceea, la Drumul Urișilor, în Irlanda de Nord.

Insula Skye. Peștera Cântecului. Drumul Urișilor. Spencer se strădui să memoreze aceste denumiri fascinante; trebuie să-i spună lui Hedy tot ce afla.

— Scrie ceva și despre troli? Sau uriași?

— Nimic despre troli, zise Flora, dar este posibil să apară un uriaș. De asemenea, îi mai așteaptă o încercare: Regele Duhurilor Apei.

Spencer se apropie de cărțile Florei, ca să le vadă titlurile.

— Regele Duhurilor Apei?

— Conducătorul Duhurilor Furtunii, explică Flora. Spaima marinarilor. Îi scufundă pe toți ce nu vor să joace „Terminați distihul“.

— Sora mea habar n-are să înoate! exclamă Max.

— În acest caz, este numai bine că Bess a plecat deja, ca să-i găsească înaintea Regelui Duhurilor Apei, declară Candice.

— Unde este? întrebă tataie John, împingând scaunul înapoi. Merg și eu.

Stan se postă, semeț, lângă el.

— Și eu, căci tare mi-e teamă că ursul ăla nesăbuit ar fi în stare să se ia la trântă cu uriașul.

— Nu mergeți nicăieri, zise Candice categoric.

— Sunt bunicul lui Hedy și străunchiul lui Jelly! ripostă tataie John.

— Tu singur ai spus. *Bunic și străunchi*. N-ai face altceva decât să-l încetinești.

— Singur m-am apărat când Albert Nimeni a intrat în corpul unei Therie ca să ne distrugă pe mine și pe familia mea.

La auzul acelor cuvinte, Spencer își dădu seama că nu mai poate amâna momentul și trebuie să spună ce a văzut.

— Tataie John, cred că Albert Nimeni e aici.

Toată lumea din Salonul Păunului se întoarse șocată spre el.

— Cred că l-am văzut, legat cumva de ceasul de buzunar al lui Beatrice. Este ceasul lui Nimeni. Beatrice

este nepoata lui și bănuiesc că el este strigoii care a făcut numai probleme la Fantastikhana.

— Nimeni? exclamă Stan, clătînând din coarnele lui maiestuoase. Spiritul ăla răutăcios? Năluca aia furioasă? Cel mai... Ah!

Ce bine că tataie John nu făcea magie, se gândi Spencer, căci, dacă ar fi dezlănțuit toată mânia care i se citea pe față, mai făcea un tunel, chiar prin Salonul Păunului.

La insistențele Dibăciei, tataie John povesti ce a făcut Albert Nimeni la casa de pe colina colecționarului, cu nici doi ani în urmă: i-a mințit pe Spencer și pe Hedy că bunicul lor o făcuse înadins să dispară pe mamaie Rose, i-a păcălit să-l elibereze din închisoarea din candelabru și a lăsat ravagii în urma lui. A intrat în trupul unchiului Peter și a fost cât pe ce să-l convingă pe tataie John să-și ardă colecția de obiecte magice (lucrul acesta păru să-i îngrozească din cale afară pe membrii Dibăciei) și, nu în ultimul rând, urmărirea aproape fatală, când Nimeni a intrat în corpul coșofenei Therie și a încercat să-i doboare pe Hedy și tataie John de pe cer. Se citea tulburarea pe chipurile membrilor Dibăciei, în timp ce ascultau povestea.

În cele din urmă, Candice îi aruncă o privire lui Morten.

— Bucefal, îi zise bărbatului, care părăsi imediat camera, cu kiltul fluturându-i peste picioare. Ewan, Flora, mergeți, vă rog, și aduceți-i pe Beatrice și pe tatăl ei, Ned. Au niște explicații de dat.

Imediat ce Ewan și Flora ieșiră, Candice spuse:

— John, Rani, dacă se dovedește că este, într-adevăr, Albert Nimeni, ne puteți ajuta să-l oprim din nou, așa cum se cuvine, de data asta? După aceea, trebuie să discutăm despre cum să punem mai mulți paznici în Fantastikhana. Vom avea nevoie de ei.

Tataie John o privi neîncrezător.

— Vrei să ne ții sub supraveghere, nu să te ajutăm.

— Dimpotrivă, chiar avem nevoie de voi.

— N-am cu ce să vă ajut.

— De ce nu?

— Sunt ruginit, răspunse tataie John.

Candice rânji.

— Nu te cred, orice mi-ai spune. Veniți să vă arăt depozitul nostru. Copiii și Stan ne pot aștepta aici.

Tataie John îi bătu pe umăr pe Spencer și pe Max și le spuse că se întoarce repede. Rămăși fără adulți în Salonul Păunului, Spencer se apucă să răsfoiască cărțile și hârtiile lăsate de Flora pe masă.

— Ce faci? îl întrebă Stan.

Gândul că Bess cel cu chip de piatră o urmărea pe Hedy răscolise un foc sfidător în stomacul lui Spencer. Se apropie de Max și Stan și șopti:

— Haideți să căutăm ceva care să-i ajute pe Hedy, Jelly și Doug să găsească a doua bucată a Gherghefului, înainte să le dea Bess de urmă.

CAPITOLUL 19

Râul

Hedy mergea în fruntea grupului, prin Pasaj, târâtă de atracția neobosită a hărții. O dureau gamele și își simțea umărul luxat, probabil din cauza smuciturii violente a funiei de păr, pe pod. Dar hotărâse să meargă mai departe, așa că nu se plângea. Doar Doug părea dezamăgit de decizia ei de a continua căutările, judecând după modul îmbufnat în care ținea capul plecat în pământ.

La câteva ore după ce părăsiră pădurea Puzzlewood, Pasajul începu să se îngusteze și să devină neregulat, iar aerul era tot mai umed.

Doug se opri brusc și ciuli urechile.

— Ce-i zgomotul ăsta?

Ascultară cu toții. Jelly și Hedy nu auzeau nimic, dar Cyrus spuse:

— O fi apă?

— S-ar putea să ai dreptate, zise ursul, adulmecând aerul. Miroase altfel, dar nu simt vreo primejdie – cel puțin, nu una pe care s-o știu. Dar, ca să fim prudenți, lăsați-l pe Labă Albă cel Năprasnic s-o ia înainte.

Cu Doug în frunte, grupul își continuă călătoria. În scurt timp, Jelly și Hedy auziră clipocitul apei, un sunet diferit de susurul pâraielor subterane pe care le întâlнисeră în drum spre Puzzlewood. Într-un final, tunelul începu să coboare și se termină. În față, aveau doar apa care se pierdea în beznă. Se aduna la baza tunelului și nu exista nicio cărare pe care să mergi. Nicio creastă ori muchie de stâncă, doar pereții tunelului care se înălțau dintr-un râu subteran îngust.

— Fir-ar să fie! bombăni Cyrus. Un pârau. Ne-om fi rătăcit?

Hedy clătină categoric din cap.

— Nu ne-am rătăcit. Doar dacă nu cumva se înșală harta. Atracția e mai puternică decât oricând.

— Adică s-o luăm prin apă?

Hedy închise ochii, ca să se concentreze mai bine pe senzația hărții. Era neîndoielnică.

— Cât de adâncă crezi că este? întrebă Jelly.

Întinseră cât putură de mult lanternele peste apă. Părea adâncă.

— Putem afla într-un singur mod, zise Doug și intră în apă. E cam recișoară.

La trei metri de mal, începu să dea din labe.

— Pământul coboară foarte abrupt aici. Nu-l mai atingi cu picioarele.

— Și-ar trebui să înotăm? spuse Jelly și vârî un deget în apă, după care scoase un țipăt scurt. Asta numești tu recișoară? Este rece de-a binelea! Suficient de rece cât să facem șoc hipotermic. Noi, oamenii, cel puțin.

Cyrus se uita iritat la apă.

— Nu ne permitem să pierdem timpul cu asta, mormăi el.

— Dacă nu putem înota, ne-ar trebui o luntre sau o plută, zise Hedy.

Apa părea să râdă de ei cu clipocitul ei lin.

— Eu mi-am adus luntrea, glumi Jelly, arătând spre sabotii din picioare. Mai țineți minte când a zis Max că seamănă cu niște bărci? Parcă au trecut 100 de ani de-atunci. Păcat că nu-i și unchiul John aici. Poate el chiar reușea să transforme sabotul în barcă.

— Asta *dacă* ar fi făcut magie, interveni Doug.

Deodată, Cyrus se uită la Jelly și se lumină la față.

— Ești un geniu!

— Poftim?

Chiar și în lumina slabă a lanternelor, se observa că Jelly se înroșise la față.

— Mai țineți minte când managerul de la Hotelul Vaults v-a mărit camera de lemn? spuse Cyrus, uitându-se la chipurile tovarășilor lui. Cunosoc și eu trucul. Într-o vară, Candice m-a pus să fac curățenie în camerele de acolo și am învățat cum să le micșorez, ca să nu trebuiască să curăț prea mult. Este unul dintre trucurile pe care le știu bine. Dă-mi sabotul, Jelly, să vă arăt.

Puse sabotul jos, chiar pe marginea apei, se lăsă în genunchi și-i șopti ceva.

— Sper să nu-și bage nasul în el, Jelly, murmură Doug. Eu îi simt mirosul de-aici.

Spre uluirea tuturor, Cyrus începu să tragă încet de sabot, lungindu-l în față și întinzând lemnul ca pe plastilină. Mai întâi, îl făcu de mărimea unei chiuvete, apoi de mărimea unei căzi. Cyrus sări înăuntru și se apucă să împingă sabotul (deși numai a sabot nu mai semăna) pe lungime și pe lățime, vorbindu-i în șoaptă, în tot acest timp.

— Ai nevoie de ajutor? îi strigă Jelly.

— Da, te rog, găfâi băiatul. Trage din partea asta. Trebuie să încăpem toți în barcă.

În mod curios, lemnul nu părea moale sau mai maleabil, chiar trebuiau să-l tragă și să-l împingă zdravăn ca să-l convingă să crească în direcția dorită. Din loc

în loc, apărură câteva rămurele. Le rupseră, iar Cyrus le șopti și le preschimbă în vâsle.

Luntrea se legănă violent când urcă Doug.

— Aș putea să vă urmez înotând, sugerează ursul, uitându-se îngrijorat la apa care amenința să se reverse în barcă.

— Nu e ca și cum se scufundă barca din cauza ta, zise Hedy. E mai bine să rămânem laolaltă.

— În afară de asta, adăugă Jelly, cine știe ce vietăți mușcătoare trăiesc în apă.

Își luară avânt, cu mișcări stângace din vâsle, silind luntrea să înainteze pe râu. Hedy vâslea la prora, în spatele ei stătea epuizatul Cyrus, cu lanterna tactilă în mână, apoi Doug și Jelly la pupa. Întrucât Hedy mai făcuse canotaj cu Ghizii, o sfătuia pe Jelly atât cât putea, dar ambarcațiunea se legăna haotic din cauză că fetele nu reușeau să-și sincronizeze mișcărilor.

Încercând să-și găsească o poziție mai comodă, Hedy se prinse de latura bărcii, care țâșni deodată, ca împinsă de un curent.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Cyrus.

Când Hedy apucă din nou vâsla, barca își relua ritmul domol de mai devreme. Bănuind că este ceva la mijloc, puse iar mâna stângă pe latura bărcii și, cu aceeași smucitură ușoară, aceasta o luă la goană prin apă. Simbolul ϕ de pe mână pulsa vag.

După ce-și mai testă o dată teoria, strigă peste umăr:

— Este de la tatuajele hărții! Ele ne trag!

— Excelent! chiui Jelly. Simțeam deja că-mi cad mâinile.

Se așezară comod, vigilente, dar bucuroase că-și puteau trage sufletul. După un timp, Hedy întoarse capul spre Cyrus.

— Ce poți să faci ca semi-fee? îl întrebă.

— Hm...

Băiatul ridică lanterna în dreptul feței, îi făcu semn să se uite la ochii lui și strânse din dinți concentrându-se intens. Încetul cu încetul, căpruiul irisurilor se coloră într-un mov-închis.

— Când eram mic, puteam să-mi schimb înfățișarea complet. Puteam să mă transform în tine, dacă voiam. Uneori, mă transformam în Candice, exact când îmi trăgea o muștruluală, chicoti Cyrus. Mamă, ce se mai înfură!

— Altceva? zise Jelly.

— Altceva?

Cu ochii ațintiți la apa care se prelingea pe lângă ei, Cyrus începu să cânte încet. Hedy nu înțelegea cuvintele, dar melodia îi dădea un profund sentiment de tristețe, de dor de ceva ce nu-și amintea, ceva ce-și dorea să caute.

Cyrus se opri, brusc, din cântat. Ochii lui își recăpătă culoarea normală și sentimentul de dor dispăru.

— Când eram mic, melodia asta ar fi putut ademini oamenii pe tărâmul Aos Si, dacă exista o cale deschisă.

De la pupa, Jelly îl urmărea pe Cyrus și mai vrăjită. Poate că melodia îi emoționa pe unii oameni mai mult decât pe alții, se gândi Hedy și pocni din degete, ca să-și trezească verișoara din reverie.

— Cam înfiorătoare chestia asta.

— Așa este, recunosc Cyrus. Eu n-am făcut niciodată așa ceva. Uneori, mă foloseam de ea ca să-mi dea oamenii mai multe prăjituri sau ca să scap de vreo muncă nesuferită. Ce-i mai plăcea lui Candice să mă pună la muncă! Puteam chiar să încheg laptele. O putere absolut ridicolă, dacă nu ești mare iubitor de iaurt, spuse el și în ochi îi apărură o privire nostalgică. Puterea care-mi lipsește cel mai mult și pe care am pierdut-o pe la 12 ani este să zbor.

— Aveai aripi?

— Nu, nu aripi. Pur și simplu, puteam să zbor. Acum pot doar să fac un salt mare și cam atât.

— Deci asta făceai pe podurile din Puzzlewood, zise Hedy.

Cyrus încuviință din cap.

— De ce s-a supărat Candice pe tine că ai vrut să participi la Fantastikhana? întrebă Jelly.

— Dibăcia vrea să renunț la harurile de fee. Este altfel de magie decât fac Candice și ceilalți participanți la Fantastikhana. Oamenii au aproape întotdeauna

nevoie de un obiect ca să-și canalizeze puterile și să facă magie. La Aos Si magia e pură, ea curge din tine, însă acum simt cum râul seacă în mine pe măsură ce înaintez în vârstă și se apropie ziua mea de naștere. Așa că anul ăsta am vrut un ultim ropot de aplauze la Fantastikhana doar ca să le reamintesc tuturor cine sunt, spuse, cu amărăciune pe chip. Candice îmi zice mereu: „Nu te mai agăța de trecut și acceptă viitorul.“

— Poți învăța să faci magie normală? întrebă Hedy. Adică să faci ce fac și ceilalți copii de la Fantastikhana. Magie umană.

— Zici că ai fi Candice. Nu e totuna.

— Care-i diferența?

Cyrus își trecu degetele prin râu.

— Imaginează-ți că deschizi gura și din ea se revarsă sunetul unei orchestre simfonice. Apoi imaginează-ți că pierzi acest dar și toată lumea îți spune că încă poți cânta *dacă* înveți toate instrumentele din orchestră. Dar, cum nu poți cânta la toate odată, nu vei mai recrea niciodată acel sunet. *Asta-i* diferența.

Durerea din glasul lui era aproape palpabilă.

— Partea aceea din mine se stinge și, în curând, voi fi doar un om ca oricare altul. Asta dacă nu reușesc să mă întorc pe pământul mamei.

Cufundați în gânduri, plutiră timp îndelungat, până ce luntrea începu să trepideze, micșorându-se și devenind tot mai agitată.

— Cyrus, cam cât durează vraja ta de „mărește pantoful“? întrebă Jelly, îngrijorată.

Cyrus mângâie luntrea, de parcă era un animal speriat.

— La hotel, lemnul stătea la locul lui până când prima ordin să se schimbe.

Barca se cutremură din nou.

— De ce face așa? scânci Jelly.

— Nu știu. E prima oară când fac o barcă.

Doug ridică botul și se uită atent în tunel.

— Ce se vede în față?

Scânteii de lumină licăreau în peretele care mărginea râul. Hedy îndepărtă instinctiv mâna de pe luntre, ca s-o încetinească, și plutiră agale pe lângă stânca în care luceau niște cuvinte:

Cei ce caută Ghergheful sorții

Vor cădea în ghearele morții,

Dacă de pe tron este luată splendoarea,

Precum greutatea lui Verdandi se scufundă îndurarea.

— Foarte încurajator, mormăi Doug, după ce Hedy îi citi versurile. Ce vrea să spună?

— Mă duce cu gândul la versurile trolului, zise Hedy și, ca să fie sigură că nu le uită, le făcu o poză cu telefonul. O fi un indiciu?

— Un indiciu foarte criptic, bombăni Jelly, și deloc promițător.

Cum i se terminase bateria telefonului, Hedy scoase tele-agenda din rucsac, ca să noteze versurile în ea. Coperta se înroșise din nou. O aștepta un mesaj cu scrisul ascuțit al lui Spencer.

Hedy, Dibăcia îl trimite pe Bess după voi. Vrea să vă ia bucățile Gherghifului, ca să nu-l folosiți. Flora a zis că al doilea loc este Insula Skye, tocmai în Scoția. De asemenea, s-ar putea să trebuiască să vă luptați cu un individ numit Regele Duhurilor Apei. Tipul îneacă marinarii care nu câștigă un concurs de poezii cu rimă. Ultimul loc de pe hartă este Drumul Uriașilor, din Irlanda de Nord. O să încerc să aflu mai multe.

— La naiba! exclamă Cyrus. Nu Bess!

— Cum o să ne găsească? întrebă Jelly. Nu are o hartă ca Hedy. Și este mult în urma noastră.

— Bess-ii sunt iscoade și căutători excelenți, răspunse Cyrus. Dacă știe zona în care suntem, n-are nevoie de hartă. Pun pariu că o să deschidă un vechi Pasaj, special pentru el. Trebuie să găsim bucățile înaintea lui.

— De acest Rege al Duhurilor Apei, de care pome-nea Spencer, ai auzit vreodată? întrebă Doug.

Hedy ridică ochii din tele-agenda în care copia versurile.

— Sigur are legătură cu tronul din poezie.

Șansa de a descifra și alte indicii se evaporă în clipa în care barca țâșni pe apă cu asemenea viteză, încât

le șuieră aerul pe la urechi. Văzând-o că accelerează, Hedy încleștă degetele pe marginea ei, convinsă că se vor răsturna și se vor izbi de stânci dacă-i dă drumul. Simțea în piept impulsul de a urla. Tocmai când era pe punctul să țipe, bărcuța plonjă într-un lac acumulat pe fundul unei peșteri imense.